

A Kőszikla

A 91. Zsoltár azt mondja: „*Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az.*” Feltettem magamban a kérdést, hogy kinek van szüksége erre a rejtekhelyre? A gyengéknek, az erőtleneknek, akik nem tudják önmagukat megvédeni, nekik van szükségük a sziklának a repedéseire. Az Ige azt írja, hogy a Mormoták kicsi, gyenge állatok, és mégis fönn a magasban a sziklának laknak, sokszor olyan helyen, ahová ember el sem jut. Nem tudják magukat megvédeni, de amikor jön az ellenség, akkor a sziklának a vékony repedéseibe bújnak, és mivel az ellenség nagy nem tud utánuk menni. Onnan a sziklából nevetnek kifelé az ellenségre, mert tudják, hogy a szikla megvédi őket. Köszönöm az Úrnak, hogy mi ezt a védelmet élvezhetjük. Sokszor nehezen tudjuk elfogadni, mert saját gyengeségeinkre nézünk. Olyan sokszor a mi saját gyengeségünk veszi el a hittünket. Milyen nehéz lehetett Péternek is, amikor a hajónak a menedékéből kijött és a tengeren járt és kezdett süllyedni. De akkor az Úr Jézus utána nyúlt és visszavezette a hajóba és élvezte a Kőszikla menedékét, de testileg mennyi ideig remeghetett még a félelemtől, és talán arra gondolt: „most hibáztam, és meg is halhattam volna”. Gondoljunk arra, hogy amikor süllyedünk az Úr Jézus kiemel bennünket, és elrejt a Kősziklába. Nem kell a mi gyengeségünkre nézni, mert ő a mi pásztorunk, a mi őrizőnk. Amikor az úrvacsorához jövök, akkor mindig a szívem mélyén egy fogadalom ébred, hogy inntól kezdve megpróbálom jobban tenni a dolgaimat, hűségesebben szolgálni az Urat. Az 1Kor. 11, 29.-ben azt írja az ige: „*Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.*” Itt az ige a magyar nyelvben négy szóval inti az úrvacsorával élőket: „...*mivelhogy nem becsüli meg...*”. Tehát nekünk nagyra kell értékelnünk, hogy részt vehetünk az Úrral való közösségben. Az Úr megmentette a lelkünket, kiragadott a világnak a tengeréből, kiemelt és az örök élet ígérését adta. Ma fel kell mérnünk, hogy az Úr Jézus ott ül a szívünk trónján és kegyelem által testével, és vérével erősít meg bennünket. Köszönöm az Úrnak, hogy semmitől sem kell félni: Mert az ő angyalainak parancsolt felőlem, hogy őrizzenek minden utamban. Vagy még mindig az élet gondoljai, a körülményeim a hitetlenségem uralkodik az én szellememen? Akkor nem becsültem meg az Úr Jézus áldozatát, nem tudtam a szemeimet levenni a világról és hitben Mesteremre nézni. Ézsau és Jákob példája van a szemeim előtt. Ézsau felfedezte magában, hogy nagyszerű adottságai vannak, hogy jó életkörülményeket biztosítson magának. Kiváló vadász volt, nem tévesztett célt, amikor kiszemelte az áldozatot. Bízott szemének élességében és karjának erejében. Előtte állt az egész vadon kincse. Ma fogalmazhatnék úgy, hogy lábainál hevert az egész világ. Sikeres ember volt. Ezért nem volt szüksége a kőszikla repedéseire. Ellenben Jákob gyenge ember volt. Szelídség volt a szívében, de kiszolgáltató volt az egész élete. Az egész nyája, és a földje függött az időjárástól, hogy az Úr ad esőt, vagy sem. Az aszály, vagy a kártevők tönkre teszik-e a termést. Ezeket az akadályokat az ő a saját értelmével, tudásával nem tudta legyőzni. Állandóan kiszolgáltató volt. Ezért szüksége volt arra, hogy a Teremtőnél keressen segítséget, menedéket. Ezért az ige azt írja róla, hogy gyakran tartózkodott a sátrában. Gyakran tartózkodott a fenségesnek rejtekében, hogy gyengeségeit és kiszolgáltatóttságát elmondja Isten előtt, és tőle kérjen segítséget. Ézsau nagyon elégedett volt földi sikereivel, nem sokra értékelt a szellemi ígéretek. Jákob azonban kiszolgáltatóttságában megtanulta szemeit a hegyekre emelni, mert tudta, hogy az ő segítsége fölülről jön. Így történt meg, hogy egy nap Ézsau fáradtan érkezett haza. El tudom képzelni, hogy nagyon sikeres napja volt, sok vadat ejtett, ezért nagyon elfáradt, és nagyon elégedett volt önmagával. Mivel fáradt volt, Jákobtól kért enni. És mert Jákob nagyra értékelt a szellemi áldásokat, ezért cserébe az elsőszülöttségi jogot kérte. Itt térek vissza az úrvacsorai ígéhez. Ugye azt olvastam, hogy „*mivelhogy nem becsüli meg...*”. Nézzük meg mit tett Ézsau Jákob ajánlatára. Az 1Móz. 25,34-ben így szól az ige: „*S akkor Jákob ada Ézsauinak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne.*” Ilyen kevésre becsülte Ézsau az elsőszülöttség jogát. Megismétlem ezt az utolsó mondatot. Ilyen kevésre becsülte Ézsau az elsőszülöttség jogát. Magyarul semmi értéke nem volt előtte. A szellemi élet távol állt tőle. Miért? Mert saját erejéből meg tudott élni. Minket pedig az ördög ezzel akar csapdába ejteni, hogy a saját erőnkől nem tudunk megélni. A körülményekre és a nehézségekre irányítja a figyelmünket. Ezért köszönöm az Úrnak a Kősziklát. Ézsau nem becsülte, amit édesapjától és édesanyjától Isten jószágáról és mindenhatóságáról tanult. Nem tudott annak örülni, hogy egy kiválasztott családhoz tartozik. Azért ma, amikor az Úr asztalához járulunk, akkor földi értékkel, mércével fel nem mérhető gazdagság és ígélet birtokosai leszünk. Azt mondja az ige, hogy értékeljük, mint ahogy Jákob értékelt a szellemi áldást. És ha ma ezt az áldást vesszük az Úr asztalánál, akkor az Úr a hétköznapiokban segíteni fog, ahogy a Mát. 11,30- ban mondta az Úr Jézus: „*Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.*”

Ámen.